

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Howard_Robert_E-Kane_09-Pohori_umrlych.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane_09-Pohori_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 20.12.2004

Modification Date: 20.12.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

POHOŘÍ UMRLÝCH
(The Hills of the Dead)

1. Vúdú

Klacky, které N'Longa házel do ohně se s praskáním rozhořívaly. Mihotavé plameny lovily v temnotě postavy dvou mužů. N'Longa, čaroděj vúdú z Pobřeží otroků, byl velice starý. Svědčilo o tom jak kostnaté, shrbené a vyhublé tělo, tak i tvář posetá stovkami vrásek. Červené záblesky ohně se odrážely od náhrdelníku z kostí lidských prstů, který měl zavěšen kolem krku.

Druhý z mužů byl Angličan jménem Solomon Kane. Vysoký, se širokými rameny, byl oděn v prostý černý šat, svědčící o jeho příslušnosti k Puritánům. Měkký klobouk bez ozdob, stažený hluboko do očí, skrýval bledou, tvrdou tvář. Chladně pozoroval plameny ohniště.

"Takže ses vrátil, bratře," zachraptěl čaroděj nářečím, které zde, na Západním pobřeží, bylo jediným jazykem srozumitelným jak bílým, tak černým obyvatelům. "Mnoho měsíců vyšlo a zapadlo od doby, kdy jsme zpečetili naše pokrevní bratrství. Vydal ses směrem k vycházejícímu slunci, ale nyní ses vrátil."

"Ano," odpověděl Kane a jeho hluboký hlas zněl jako šepot ducha. "Je to nelítostný kraj, N'Longo, rudé země pokryté stínem násilí a koupané v krvavém moři smrti. Musel jsem se tedy vrátit..."

N'Longa se zadíval do ohně a mlčel. Po dlouhé chvíli ticha se Kane ozval znovu.

"Tam dál, v neznámých pustinách..." jeho ukazováček namířil k temné, mlčící džungli, ukryté za kruhem

světla, "tam dál je možné potkat tajemství, prožít dobrodružství a setkat se s neznámým násilím. Už jednou jsem se odvážil vydat se do džungle a ona téměř pohltila mé kosti. Ale něco mi proniklo do krve, něco se v plížilo do mé duše jako šepot bezejmenného hříchu. Džungle! Temná a nepokořená... Po mnoha a mnoha milích slané vody, které jsem překonal, jsem dospěl k jejím hranicím a jejímu srdci. Snad zažiji podivná dobrodružství... snad najdu své předurčení. Ale to už je lepší smrt než ta věčně nepokořitelná tesknost, než oheň, který mi naplňuje žíly hořkostí očekávání."

"Ona tě volá," zamručel N'Longa. "Za nocí se ovíjí kolem mé chýše jako obrovský had a šeptá mi podivné věci. Ó ano! Džungle volá. Jsme opravdoví pokrevní bratři, ty a já: N'Longa, mocný čaroděj velikých magií! Ty se zase vydáš do džungle, tak jako jde člověk, který musí odpovědět na její volání. Možná přežiješ, i když je pravděpodobnější, že se nevrátíš. Věříš kouzlům, které vykonávám?"

"Nerozumím jim," odpověděl Kane zamyšleně. "Viděl jsem však, jak jsi vyslal svého ducha daleko od těla, abys oživil ostatky jiného člověka."

"Ano! Já, N'Longa, jsem kněz černého Boha! A teď se dívej, budu čarovat."

Kane se pozorně zadíval na starého čaroděje, který pohyboval dlaněmi a šeptal si pod nosem zaklínadla, schoulený při ohništi. Pozoroval jej, ale přitom měl pocit, že upadá do spánku. Před očima mu počala houstnout mlha, skrze kterou se stále většími potížemi viděl N'Longu už jenom jako temný stín na pozadí planoucího ohně. Po chvíli vše zmizelo.

Přišel k sobě se zamrazením a jeho dlaň bezděčně sáhla pro pistoli, zastrčenou za pasem. N'Longa se na něj usmíval přes plameny dohasínajícího ohně a v povětří byly cítit pachy, charakteristické pro nadcházející jítro. Čaroděj držel v dlaních dlouhou hůl z podivného tmavého dřeva. Hůl byla po celé délce pokryta podivuhodným ornamentem a jeden její konec byl zakončen ostrým hrotem.

"Toto je hůl vůdů," ozval se N'Longa a vložil ji Kaneovi do rukou. "Ona tě ochrání v místech, kde tě zklamou tvé pistole a ten dlouhý nůž. Když mě budeš potřebovat, polož si ji na prsa, spleť na ní prsty a usni. Přijdu za tebou ve snu."

Kane potřásl hůl v ruce a nemohl se vynadivit jejímu vyřezávanému ornamentu. Hůl nebyla těžká, ale zdála se být tvrdší než železo. Po chvíli si řekl, že je to jenom další druh zbraně. Nad džunglí, rozřatou stuhou řeky, zabloudil první paprsek nadcházejícího úsvitu.

2. Červené oči

Kane sňal mušketu z ramene a opřel ji kolbou o zem. Ticho ho obklopovalo jako hustá mlha.

Poškrábaná tvář a potrháný oděv svědčily o dlouhotrvající pouti bušem. Rozhlédl se kolem.

O kus dál se zdvíhala přízračná, zelená, potrháná stěna džungle, přecházející postupně v nízké keře a vysokou travu. Před ním bylo vidět první z řetězu holých, ponurých pohoří posetých kameny, které odrážely nemilosrdně pražící slunce. Mezi džunglí a horami se táhl široký pruh divoké, neúrodné země porostlé travou a skupinkami tmavých stromů.

Krajina byla ponořena do naprostého ticha. Jediným projevem života bylo několik supů, kteří pomalu kroužili nad vzdálenými horami. Během posledních dní se Kane s těmito nesympatickými ptáky setkával stále častěji. Slunce se chýlilo k západu, ale zem stále trpěla nesnesitelným žářem.

Hodil si mušketu na rameno a pomalu se pustil vpřed. Neměl žádný přesný cíl. Kraj mu byl úplně cizí a každý směr pochodu se zdál být dobrý. Před mnoha týdny vystoupil z džungle s jistotou zrozenou z odvahy a lhostejnosti. Jen jakýmsi zázrakem se mu podařilo přežít několik prvních týdnů, ale za tu dobu zesílil a ztvrdl. Byl připraven postavit se tváří v tvář každému z mnoha nebezpečných obyvatel těch záludných krajů.

Cestou několikrát narazil na stopy lvů, v okolí ale žádná zvířata nezpozoroval; alespoň ne taková, která by zanechala výrazné stopy. Jedině supi posedávali na zřídka rostoucích stromech, podobni černým, ponurým stínům. Náhle, kus za sebou, zahlédl mezi ptáky jakýsi pohyb. Několik z nich se vzneslo do vzduchu a střídavě klesalo a znovu stoupalo u velké hromady vysoké trávy. Kane došel k názoru, že je z letargie musel vytrhnout lov nějaké krvežíznivé bestie, zarazilo ho však naprosté ticho, žádný řev nebo ozvěna boje, který obvykle takovou událost doprovází. Zaujalo ho to do té míry, že tam zamířil své kroky.

Konečně, prodíraje se travou sahající mu až po ramena, dospěl k ušlapanému pruhu a jeho očím se naskytl podivný pohled. Tváří k zemi leželo tělo tmavého muže, zpod nějž se před Angličanovými očima vyplazil náhle velký, tmavý had a zmizel v trávě tak rychle, že Kane ani nestačil rozeznat jaký je to druh. Vyhlížel však podivně, jako kdyby v něm bylo cosi lidského. Kane zůstal stát nad tělem a s údivem pozoroval, že i když byly paže mrtvého rozhozeny a jakoby polámané, na těle nebylo ani škrábnutí. Avšak po útoku lva či levhorda by musely zůstat zřetelné stopy. Pohlédl nahoru na kroužící supy a překvapilo ho, že několik z nich se spustilo níž k zemi a vydalo se po stopách toho divného tvora, který pravděpodobně usmrtil černokožce. Jaké stvoření mohli supi lovit ve vysoké trávě, když se živili výhradě zdechlinami? Bylo jasné, že se jedná o jedno z neprobádaných tajemství Afriky.

Kane pokrčil rameny a znovu si hodil mušketu přes rameno. Zažil už za těch několik měsíců, co opustil N'Longův tábor, mnoho dobrodružství, ale stále ho ten nepojmenovatelný paranoidní stesk poháněl dál a dál do liduprázdných oblastí. Nepozastavoval se nad zdrojem tohoto jevu. Snad měl původ v Satanově snažení dovést lidi k úplnému zničení. Ale mohl to být také hlas neúnavného, nepokojeného ducha lovce dobrodružství - stesk téhož druhu jako ten, který pohání cikánské karavany světem. Stesk, který provázel lodě Vikingů na jejich plavbách neznámými moři a který ukazuje cestu klínům divokých husí. Povzdech si. V divoké krajině bez vody a stravy ho trápila divoká džungle svým nezdravým vlhkem, vsakujícím do těla jako jed. Dokonce i pohled na pouštní pohoří se zdál alespoň na oko příjemnější. Zahleděl se na něj, vyvstávající jako temný stín na kotouči zapadajícího slunce a znovu se vydal jejich směrem.

V levé ruce tiskl N'Longovu hůl a i když se jeho svědomí bouřilo proti obcování s předmětem zjevně d'ábelského původu, nedokázal se doposud přinutit ji odhodit. Když tak putoval k horám, uviděl náhle před sebou, ve vysoké trávě, jež chvílemi dokázala skrýt vzrostlého člověka, náhlý pohyb. Rozlehl se hlasitý pisklavý výkřik a po chvíli hluboké zaryčení, připomínající zemětřesení. Opona trávy se rozestoupila a jako stéblo slámy nesené větrem z ní vypadla dívka čokoládové pleti, oděná pouze do jakési suknice. Několik kroků za ní se objevil mohutný lev. Děvče se s hlasitým křikem a pláčem doplazilo ke Kaneovým nohám. Angličan odložil hůl vúdú, bleskově sňal z ramene pušku a klidně zamířil mezi kočičí oči, které se k němu rychle blížily. Padl výstřel. Děvče znovu vykřiklo a skrylo tvář v prachu. Samec obrovských rozměrů vyskočil vysoko do vzduchu a pak zůstal bez hnutí ležet.

Kane rychle nabil zbraň než se odvážil podívat směrem k ležícímu děvčeti. Ležela nehybně jako lev, byla to ale pouze mdloba. Pokropil jí tvář vodou z polní lahve a dívka po chvíli otevřela oči a posadila se. Když se podívala do tváře svého osvoboditele, objevila se jí na tváři grimasa strachu a udělala pohyb, jakoby se chtěla zvednout. Kane jí podal ruku, ale sklopila tvář, třesouc se po celém těle. Angličan pochopil, že výstřel těžké muškety musel vyděsit každého domorodce, který se dosud nikdy nesetkal s bílým člověkem.

Dívka byla štíhlá, pěkná a její rovný, úzký nos a hnědý odstín kůže napovídaly berberský původ. Kane k ní promluvil dialektem říčních plemen, v tom prajednoduchém jazyce, kterému se naučil během cest a po krátkém zaváhání uslyšel odpověď. Lidé z tohoto kraje dodávali říčním plemenům otroky a slonovinu a jejich nářečí znali.

"Má vesnice je tam," odpověděla na Kaneův dotaz a ukázala štíhlou paží směrem k džungli rozprostírající se na jihu. "Jmenuji se Zunna. Matka mě zbičovala za to, že jsem rozbila džbán na vodu. Byla jsem nazlobená a utekla jsem ze vsi. Bojím se, chci se vrátit k matce!"

"Můžeš jít," odpověděl Kane. "Ale dovol mi, dítě, abych tě doprovodil. Co když někde poblíž číhá druhý lev? Chovala ses nerozumně, když jsi utekla ze vsi."

Dívka na chvíli zaváhala.

"A nejsi Bůh?"

"Ne, Zunno. Jsem pouhý člověk, i když mám jinou barvu kůže než ty. Doprovod' mě do vaší vsi!"

Váhavě se zvedla a bázlivě si ho prohlížela přes neposlušný pramen spadajících vlasů. Kane si v duchu řekl, že připomíná malé, vystrašené zvířátko. Šla travou a Kane se vydal za ní. Vesnice byla jihovýchodně a museli tedy jít cestou, která vedla k úpatí skal. Slunce zapadalo a uprostřed travnaté roviny se stále častěji ozýval lví řev. Kane se soustředěně zahleděl k západu. Ten kraj byl absolutně nevhodný k rozbití nočního tábora. Pohlédl na svah kopce, od kterého je dělilo sotva několik set metrů a

v dálce zahlédl něco, co vypadalo jako vchod do jeskyně.

"Zunno," zabručel nejistě. "Před soumrakem se nám nepovede dojít do vsi. Pokud zůstaneme zde, roztrhají nás lvi. Tam, na úpatí kopce vidím jeskyni, kde bychom mohli strávit noc..."

Děvce se schoulilo a začalo se třást

"Jen ne do hor, pane!" zašeptala. "To už raději mezi lvy."

"Nesmysl!" zarazil ji tónem, nesnášejícím odpor. Měl už dost zdejšího pověřeného strachu. "Strávíme noc v jeskyni."

Už se neozvala a poslušně ho následovala. Překonali nevysoké úbočí a stanuli u vchodu do jeskyně s kamennými stěnami a podlahou pokrytou silnou vrstvou písku.

"Nasbírej trochu trávy, Zunno," rozkázal Kane a opřel mušketu o stěnu u vchodu. "Nevzdaluj se však příliš a pozorně poslouchej. Dávej pozor na lvy. U vchodu založíme oheň, který nás bude v noci chránit před divokými zvířaty. Buď tedy hodné dítě a přines suchou trávu a tolik klacků, kolik se ti povede nasbírat a pak si připravíme večeři. Mám v batohu sušené maso a trochu vody."

Podivně na něj pohlédla a pak se beze slova obrátila. Kane natrhal trávu rostoucí poblíž, byla téměř vyschlá a spálená sluncem. Udělal z ní malou hromádku a pak křísnu křesadlem o ocílku. Právě se zamýšlel nad tím, jak udrží oheň celou noc, když ucítil, že není sám.

Kane byl zvyklý na leccaké podivnosti, ale teď jím otrásla hrůza a mráz mu přeběhl po zádech. Před ním stáli mlčky dva muži. Byli vysocí, hubení a úplně nazí. Jejich kůže měla -černý, matný odstín, jako by byla pokryta šedavým náletem popela. Připomínali spíš mrtvolu. Jejich tváře se charakteristicky lišily od všeho, co doposud viděl: vysoce zdvižené, úzké obočí, obří, do tvaru rypáku se zužující nosy, velké a nelidsky rudé oči. Stáli bez nejmenšího pohybu a Kaneovi se zdálo, že živoucí jsou pouze jejich oči. Promluvil, ale nikdo mu neodpověděl. Pozval je pohybem ruky dál a oni po chvíli, stále mlčky, přidřepili u vchodu, co nejdále od ohně.

Kane sáhl do batohu a začal vytahovat proužky sušeného masa. Měl pocit, že spíš pozorují žhoucí popel než jeho.

Slunce dospělo k západu. Strašidelná rudá záře zahořela nad celou travnatou rovinou, která teď připomínala vlnící se moře krve. Kane klečel nad batohem, když si všiml vracející se Zunny s plnou náručí trávy a suchého dříví.

Oči se jí okamžitě rozšířily. Větve jí vypadly z rukou a ticho přerušil výkřik, který měl varovat. Kane se otočil na koleně. Nad ním se vlnily dvě mohutné postavy. Bleskově vyskočil na nohy s pružností útočícího levharta. Čarodějovu hůl, kterou stále třímal v ruce, namířil na postavu bližšího útočníka a strčil jej vši silou zaostřeným koncem do prsou. Ale dlouhé, hubené paže druhého se kolem něj sevřely a oba upadli na zem.

Nehty jako drápy se mu vryly do tváře, rudé zraky se nořily do jeho očí se znehybňující silou. Kane se otočil na bok, jednou rukou se uvolnil od paží, které jej svíraly a druhou rukou sáhl po pistoli. Přiložil hlaveň k divochovu boku a zmáčkł spoušť. Když zazněł výstřel, tělo neznámého se otráslø, ale na hrubých rtech se objevil děsivě pohrdavý úsměv.

Jedna z dlouhých paží se vsunula do Kaneova podpaží a druhá ruka se mu sevřela ve vlasech.

Angličanova hlava se pod obří silou začala sklánět dozadu. Křečovitě ruku, která jej táhla, obouruč uchopil, ale tělo, do kterého se zatály jeho prsty, bylo tvrdé jako dřevo. Kanea pohltil děs. Zdálo se mu, že mu krk, ohýbaný obří silou, musí každou chvíli prasknout. Rychle sebou hodil dozadu, díky čemuž se uvolnil ze smrtícího stisku. Ale ten druhý nepovolil a znovu Angličana sevřel. Kane na zemi nahmatal vystřelenou zbraň, zvedl ji a vši silou udeřil. Ucítil, jak útočnickova lebka praská, ale na rtech se znovu objevil pohrdavý úsměšek.

Kanea stále víc zachvacovala panika. Kdo to byl schopen bojovat s prostřeleným bokem a roztříštěnou lebkou? To nemohl být člověk, ale jeden ze Satanových synů. Při této myšlence se Kane skrčil a mocně sebou trhnul tak, že se všichni ocitli na zemi a dokutáleli se až k ohništi. Kane sotva pocítil teplo na kůži, ale útočnickova ústa se náhle otevřela, jako ve smrtelné agónii. Děsivý stisk trochu povolil a Kaneovi se podařilo osvobodit.

Strašlivá kreatura se už zvedala ze země, ale Kane zaútočil jako vyhladovělý vlk na raněného bizona. V leže na boku se obrátil na záda a téměř instinktivně spojil své ocelové paže kolem cizincovy šíje. Když se

znovu obrátil na bok, nečekaný pohyb zkroutil krk toho druhého tak, že se teď přes rameno díval na vlastní záda. Tělo leželo bez pohybu, ale Kaneovi se zdálo, že není mrtvé, protože v rudých očích plály strašidelné ohně.

Angličan se otočil. Dívka stála opřená o skalní stěnu s rozpaženými rukama. Jeho oči se překvapeně rozšířily. Po chvíli rychle uchopil čarodějovu hůl a obrátil se k ležícímu útočníkovi. Ve tváři se mu objevila grimasa hnusu, zvedl však zbraň a vši silou ji vrazil do cizincových prsou. Tělo se mu před očima zhroutilo a rozpadlo v prach, podobně jako tělo prvního útočníka, jehož se hůl sotva dotkla na počátku souboje.

3. Vysněná magie

"Veliký Bože," zašeptal Kane. "Ti lidé byli mrtví! Jsou to upíři! Satan nám právě předvedl svou sílu!"

Zunna se mu připlazila ke kolenům a křečovitě ho objala.

"To býti chodící mrtví, pane," vyjekla zděšeně. "Měla jsem tě varovat."

"Proč se na mě nevrhli hned jak se objevili?" zeptal se.

"Polekali se ohně. Čekali až dohoří."

"Odkud se tu objevili?"

"Z hor. Stovky jim podobných bloudí mezi skalisky a jeskyněmi hor a pasou se na životech lidí. Zabíjejí každého a požírají jeho duši, když opouští stydnoucí tělo. Ano, jsou to pojídači lidských duší!" odpověděla Zunna.

"Uprostřed největšího z pohoří, pane, leží opuštěné kamenné město, kde kdysi za dob mých předků, ti lidé žili. Protože to byli lidé, i když poněkud odlišní, a vládli té krajině od nepaměti. Předkové mého plemene s nimi vedli válku, mnoho z nich usmrtili, ale jejich kouzelníci proměnili mrtvé právě v takové příšery. Nakonec byli proměněni všichni. Po věky přepadají vesnice v džungli. Scházejí z hor za soumraku a o půlnoci, sledují všechny stezky a stále vraždí a vraždí. Lidé i divoká zvěř před nimi utíkají a zastavit je může pouze oheň."

"Mám tady ještě něco, co je přemůže," zavrčel Kane a zvedl magickou hůl. "Černá magie musí být přemožena černou magií a i když nevím, jaké kouzlo N'Longa v holi uvěznil, tak přece..."

"Jsi Bůh," pronesla Zunna hlasitě. "Žádný člověk by si neporadil se dvěma mrtvými najednou. Pane, nechtěl bys sejmut prokletí tížící můj kmen? Už nemáme kam utéct a nestvůry vraždí podle chutí, dopadají všechny za ohradou vesnice. Tomuto kraji vládne smrt a všichni umíráme bez naděje."

Hluboko v Kaneově duši se ozval hlas křižáka, zaplanul oheň fanatika, který obětoval celý svůj život boji se silami temnot.

"Teď se naježme," řekl. "Potom u vchodu do jeskyně rozděláme velký oheň. Plameny které odeženou dravce by nás měly ochránit i před démony."

O něco později seděl Kane v jeskyni, bradu podepřenou na zaťaté pěsti a nevidoucíma očima upřenýma do plamenů - Zunna jej pozorovala z povzdálí z hlubokého stínu.

"Pomoz mi, Pane Zástupů," šeptal Kane. "Musí to být má ruka, která se přičiní o sejmutí kletby z této starobylé krajiny. Jak mám bojovat s mrtvými, když je nedokáže zdolat žádná zbraň? Může je zničit oheň... Zlomený vaz je pouze na chvíli znehybní. Dotek magické hole je proměňuje v prach... Co to znamená? Jak se mám postavit těm, pro které je esence lidského života pouze základem bytí? Nevydaly se snad proti nim v minulosti voje bojovníků, aby se zastavily před nedobytnými hradbami města, za kterými se upíři ukryli?"

Obklopovala je noc. Zunna usnula s tváří opřenou na oblém dívčím rameni. Řev lvů se odrážel ozvěnou mezi horami a Kane stále nepřítomně pozoroval oheň. Noc venku byla plná zvuků života, šepotu a šumu, tichých kroků kradoucích se nohou. Kane měl chvílemi pocit, když se vytrhl ze svého zamyšlení, že vidí odlesk obrovských rudých očí, které jej pozorují skrze plameny.

Šedavý úsvit se šířil nad rovinou, když Kane Zunnu jemně probudil.

"Ať se Bůh smiluje nad mou duší, která obcuje s barbarskou magií," řekl. "Ale domnívám se, že démony je možno přemoci pouze pomocí démonů. Starej se o oheň a kdyby se událo něco neobvyklého, vzbud' mě."

Kane si lehl na záda do písku, kouzelnou hůl položil na prsa a spletl kotem ní prsty. Rychle usnul a okamžitě se mu zdál sen. Zdálo se mu, že prochází hustou mlhou a potkává se s N'Longou. Čaroděj k němu promluvil a jeho prostá slova se usadila v Kaneově vědomí tak hluboce, že bezezbytku vyplnila mezeru mezi snem a bděním.

"Až se narodí slunce, pošli děvče zpátky do vesnice," pověděl N'Longa. "Přikaz jí, aby sem dovedla svého milého. Ulož ho jakoby ve spánku a do rukou mu vtiskni kouzelnou hůl."

Překvapený Kane se probudil. Ta vize byla tak podivná a skutečná a N'Longa byl tak nezvyklý, když mluvil anglicky a ne svým jazykem. Kane pokrčil rameny. Věděl, že N'Longa ovládá umění vyslat duši prostorem, viděl na vlastní oči, jak čaroděj vstoupil do mrtvého těla. A přece...

"Zunno," ozval se Kane, odsunuv tento problém na jindy. "Doprovodím tě na okraj džungle, ty dojdeš do vesnice a vrátíš se sem, do jeskyně, se svým milým."

"S Kranem?" zeptala se naivně.

"Neznám jeho jméno. Najez se a půjdeme."

Slunce se znovu chýlilo k západu. Kane seděl v jeskyni a čekal. Doprovodil děvče na bezpečné místo, kde džungle přecházela v travnatou pláň. I když viděl očima své duše jaká nebezpečí ji mohou potkat, přece jí pustil samotnou a sám se vrátil do jeskyně. Teď seděl a přemýšlel, nebude-li vržen do věčných ohňů, používá-li magii černého šamana, i když to byl jeho pokrevní bratr.

Ozval se tichý zvuk kroků. Do jeskyně vkročila Zunna v doprovodu vysokého, statného mladíka, jehož hnědá kůže svědčila o tom, že patří ke stejné rase. Pohlédl na něj pohledem plným nábožné úcty. Děvče ho muselo vykreslit jako božstvo. Nařídil chlapci, aby se uložil na zem ke spánku, tak jak mu to bylo řečeno ve snu, a do ruky mu vetkl magickou hůl. Zunna vše pozorovala očima rozšířenými údivem. Kane couvl o krok, bylo mu poněkud trapně a začal přemýšlet o tom, jaký může být výsledek jeho počínání. Náhle s úděsem zpozoroval, že chlapec vzdychl a ztuhl.

Zunna se s výkřikem postavila.

"Ty jsi Krana zabil!" vykřikla a vrhla se k Angličanovi, který stál ztuhlý a neschopen vydat hlas.

Rychle se však zastavila, otřásla se, ospale si přejela dlaní po čele; pak se zhroutila na zem, objevši tělo svého milého.

To tělo se však najednou otřásl, ruce a nohy se lehce pohnuly a pak se posadilo a uvolnilo ze sevření paží děvčete, které stále leželo v bezvědomí.

Kran se podíval na Kanea. vychytrale se usmál a ten ironický úsměv vůbec neodpovídal mladíkovým mírným rysům. Kane se otřásl. Měkký pohled mladíkových očí se změnil. Lesknoucí oči jej teď pozorovaly hrdě, jakoby lstivě... To byl N'Longův pohled!

"Ano, ano!" ozval se Kran groteskně známým hlasem. "Cožpak nepogratuluješ starému N'Longovi, pokrevní bratře?"

Kane mlčel. Nebyl schopen udělat sebemenší pohyb. Kran vstal a podivně si protáhl paže, jakoby se chtěl seznámit s něčím novým. Po chvíli se pyšně udeřil do prsou.

"To jsem já, N'Longa!" ozval se pro něj charakteristickým chlubitvým tónem. "Mocný čaroděj! Cožpak mě nepoznáváš, pokrevní bratře?"

"Jsi Satan," prohlásil Kane. "Nevím jsi-li Kranem nebo N'Longou?"

"Jsem N'Longa," odpověděl muž. "Mé tělo zůstává ve spánku v mé chýši na pobřeží daleko odtud. Jen jsem si na chvíli půjčil Kranovo tělo. Můj duch v jednom okamžení překonal deset dní cesty, dvacet dní by překonal stejně rychle. Opustil jsem své tělo a přenesl se do těla Kranova."

"A Kran je mrtev?"

"Ne, není. Odeslal jsem jeho ducha na nějakou dobu do země stínů... Poslal jsem s ním i ducha děvčete, aby se necítil osamělý. Zanedlouho se znovu vrátí."

"To je práce samotného Dábla," vykřikl Kane divoce. "Kdybych na vlastní oči neviděl, že umíš ještě děsivější kouzla... Mám říkat N'Longa nebo Kran?"

"Kran... ale no tak... Jsem N'Longa. Těla pro mě nejsou nic víc než oděv. Teď se já, N'Longa nacházím v tomto těle!" Znovu se udeřil do prsou. "Zakrátko se Kranův duch vrátí. Pak to bude znovu Kran a já zase N'Longa. Ale teď Kran nežije. V tomto těle se nachází N'Longův duch. Jsem starý N'Longa, pokrevní bratře!"

Kane pokýval hlavou. Byl to skutečně kraj plný děsivých tajemství, všechno tu bylo možné, dokonce i to, že k němu N'Longa promlouval svým pisklavým hlasem z dobře stavěného Kranova těla a z jeho příjemné mladistvé tváře vyhlížely N'Longovy lesklé, hadí oči.

"Znám ten kraj odedávna," pronesl N'Longa vracaje se k věci. "Ti mrtví jsou mocní kouzelníci! Nemusíš mi nic říkat... Vím o všem... mluvil jsem k tobě ve snu. Můj pokrevní bratr ty umrlé chce zabít, pravda?" "Takové věci jsou proti přírodě," odpověděl Kane zachmuřeně. "V mém domově jsou známi jako upíři... Nikdy jsem nepředpokládal, že se setkám s celým národem."

4. Vymřelé město

"Teď se tedy vydáme do vymřelého města," prohlásil N'Longa.

"Cože? A proč tam nevyšleš svého ducha, aby se se všemi upíry vypořádal?" zeptal se ironicky Kane.

"Duch musí mít spřízněné tělo, aby měl v čem pracovat," odpověděl N'Longa. "A teď spi, ráno vyrazíme." Slunce zapadlo. U vchodu do jeskyně se mihotaly plamínky dohasínajícího ohniště. Kane se ještě jednou podíval na nehybné dívčí tělo, ležící tam, kam upadlo a začal se připravovat ke spánku.

"Vzbud' mě o půlnoci, budu držet stráž do rána."

Ale když s ním konečně N'Longa zatřásl, budil se už nad plání nový den.

"Je čas na cestu," řekl čaroděj.

"A co s děvčetem? Jsi si jistý, že žije?"

"Určitě, pokrevní bratře."

"Ale, na milost Boží, přece ji nemůžeme nechat na pospas všem démonům, kteří by se tady mohli objevit. A kromě toho lev..."

"Sem nepřijde žádný lev. Stále se zde vznáší pach upírů smíchaný s pachem člověka. Žádný lev nemá v lasech lidský pach a to více se bojí chodících mrtvých. A pak..." N'Longa zvedl magickou hůl a položil ji napříč vchodu do jeskyně. "Sem nevkročí ani žádný mrtvý."

Kane jej pozoroval úkosem bez zvláštního nadšení.

"Jak ji ta hůl může uchránit?"

"Je v ní zakletá moc," odpověděl N'Longa. "Viděl jsi, jak se jeden z upírů rozpadl v prach, když se jej hůl jen dotkla. Žádný z nich se jí neodvážil dotknout nebo se k ní přiblížit. Dal jsem ti ji, protože se s chodícími mrtvolami můžeš setkat nejenom v Pohoří Upírů, ale i v hlubinách temné džungle. Ne všichni mrtví loví ve zdejšího okolí a přece se musí všichni živit dušemi lidí... Jinak usychají jako ztrouchnivělé dřevo."

"Proč tedy nevyrobíme víc takových holí a nevyzbrojíme jimi lidi?"

"To není možné." Starý N'Longa rozhodně potřásl hlavou. "V této holi je zakleta silná magie. Stará, velmi stará! Nikdo ze žijících nedokáže odhadnout její věk. Tam na pobřeží jsem přivolal spánek na svého bratra a pomocí své magie jsem hůl začaroval, aby tě ochraňovala. Byl jsem ti tím, jako pokrevnímu bratru, povinen. Dnes se vydáváme na výzvědy, nebudeme ji potřebovat. Ať zůstane zde a ochraňuje děvče."

Kane pokrčil rameny, letmo pohlédl na tělo v jeskyni a vysel za čarodějem. Nikdy by děvče neponechal osudu, kdyby nebyl v hloubi srdce přesvědčen, že nežije. Dotkl se jí, ale tělo bylo nepřírozeně studené. Den začínal, vydali se na cestu. Čím výše stoupali, tím strmější byla úbočí a tím klikatější cestu si museli vybírat mezi kamennými sesuvy a obřími skálami. Hory byly jako pláštěv mezi posety temnými vchody jeskyní. Když kotem nich procházeli, znásobovali ostražitost a Kaneovým tělem neustále probíhal třas děsu při pomýšlení na démonické obyvatele těch nor.

"Upíři spí v jeskyních celý den až do západu slunce," ozval se N'Longa. "Musí jich tady být hodně."

Slunce stoupalo stále výš a nelítostně bičovalo nahá úbočí nelítostným žářem. Nad celým krajem viselo zlověstné ticho. Nikde neviděli sebemenší pohyb, ale Kane by přísahal, že se občas za kamenem při pohledu na ně skryl nějaký černý stín.

"Upíři se ve dne skrývají," řekl N'Longa a zachichotal se. "Bojí se supů. Supi se nedají obelhat. Vždycky poznají zdechlinu. Okamžitě by mrtvého dopadli a roztrhali na kusy."

Kane se otřásl.

"Velký Bože!" vykřikl a kloboukem sundaným z hlavy se udeřil do nohy. "Což děsivostem tohoto kraje nikdy nebude konec? Jedině, že se zdejší země skutečně nalézá v moci temnot!"

V Kaneových očích se zlověstně zablýsklo. Strašlivý žár, pocit osamění a navíc vědomí hrůzy číhající na každém kroku by otřásl i člověkem s ocelovými nervy.

"Nesundávej klobouk, pokrevní bratře," poradil mu pobavený N'Longa. "Žhnoucí slunce tě rychle zabije, nebudeš-li si dávat pozor."

Kane neodpověděl, jen si upravil mušketu na rameni, kterou odmítl nechat v jeskyni. Nakonec dospěli k nejvyššímu štítu pásma a před nimi se otevřel pohled na malou kotlinu. V jejím středu se tyčilo vymřelé město, vybudované z šedivých, zvětralých kamenů. Kane po pohledu na stavby usoudil, že musí být neobyčejně staré. Hradby i domy byly vybudovány z obřích kamenných bloků, které se rozpadaly v ruiny. Celou plošinu, včetně ulic mrtvého města, prorůstala vysoká tráva. Mezi rozvalinami nebylo vidět sebemenší pohyb.

"Mají město... Proč tedy spí v jeskyních?"

"Snad se bojí, aby je nepoškodily kameny padající ze stropů. Snad neradi pobývají společně... Snad proto, že se požírají navzájem..."

"Jak to údolí halí ticho," zašeptal Kane.

"Upíří nemluví a nekřičí. Jsou mrtví. Spí v jeskyních a vychází v noci, po západu slunce. Protože na ně okolní plemena pořádala bojové výpravy, stahovali se upíří za hradby a bránili se v hranicích města."

Kane přikývl. Rozpadávající se zdi, které obklopovaly vymřelé město, byly dostatečně vysoké a pevné, aby vydržely útok lidí ozbrojených luky, zvláště když je bránily zástupy rypákovitých démonů.

"Pokrevní bratře," ozval se vážně N'Longa, "právě mě navštívila magická myšlenka. Bud' chvíli tiše."

Kane usedl na kámen a nepřítomně pozoroval okolí. Daleko na jihu zahlédl zelenou stěnu listnatého oceánu džungle. Vzdálenost dodávala tomu pohledu zdání přeludu. Daleko blíže označovaly černé skvrny vchody do soumravných jeskyní děsu.

N'Longa přidřepł a kreslil zaostřeným klacíkem do hlíny jakýsi podivný vzor. Kane jej pozoroval a přitom si pomyslel, že je velmi snadným cílem pro pár upírů, kteří by se mohli vybelhat ze svých jeskyní. Téměř současně se nad dřepícím čarodějem objevil černý, děsivý stín.

Kane instinktivně zareagoval. Vyskočil z kamene, na kterém seděl, jako vystřelený z praku a udeřil ohyzdného démona hlavní mušketou přímo do obličeje. Neustále na svého nelidského protivníka útočil rychlými údery zbraně a nedával mu čas přejít do protiútoku nebo se alespoň udržet na místě. Skákal kolem něj jako šílený tygr.

Na samém okraji útesu upír ztratil rovnováhu, naklonil se dozadu a spadl do třicetimetrové hloubky. Jeho tělo zůstalo nehybně ležet na skalách plošiny.

N'Longa už vstal. Ze všech otvorů ve skalách vylézaly živé mrtvoly. Rojily se u každého vchodu do jeskyně - strašlivé, černé, mlčící stíny. Vylézaly po úbočích, klouzaly po kamenech a jejich rudé oči se vpíjely do dvou mužů stojících nad vymřelým městem. Ze všech jam vylézaly zástupy mrtvých, jakoby přišel den posledního soudu.

N'Longa ukázal rukou a rozběhl se. Kane běžel za ním. Drápy, které se vysouvaly zpoza kamenů, se je snažily chytit a trhaly jim přitom oděv. Míjeli další jeskyně, z jejichž temnot proudily další příšery, nehlasně klapaly čelistmi a přidávaly se k honičce.

Mrtvé ruce se už téměř dotýkaly jejich paží, když překonali poslední úbočí a stanuli na úzké plošině vedoucí na štít. Démoni na chvíli zaváhali, ale pak pokračovali v pronásledování. Kane znovu sňal mušketu z ramene a rozmáchl se po rudých tvářích, rozháněje ruce, které se po nich natahovaly. Upíří byli jako mohutná vlna. V záchvatu šílenství zatočil mušketou a rozehnal útočníky do stran. Vlna se roztržila, po chvíli se však znovu spojila a vydala se vpřed.

Nemohu - je - zabít! Ta slova se mu v hlavě rozléhala s rachotem kladiva dopadajícího na kovadlinu v rytmu tříštivých úderů, které rozdával mušketou dřevu podobným tělům a mrtvým kostem. Srážel je na zem, odstrkoval dolů, ale upíří se zvedali a znovu útočili. Už to nemohl dlouho vydržet... Co, proboha, dělal N'Longa? Podíval se rychle, prosebně přes rameno. Čaroděj stál na samém vrcholku štítu s hlavou zakloněnou, široce rozpaženýma rukama, jako kdyby se chystal k invokaci.

Kane už před sebou viděl jedinou skvrnu tváří s rudýma, do něj se vpíjejícíma očima. Ti v první linii

představovali strašlivý pohled už sami o sobě - roztržité lebky, zdeformované tváře, polámané paže.

Úporně však útočili a mezi nimi se natahovaly ruce z dalších řad, které se ho pokoušely chytit

Kane byl zbrocen krví. Z potrháných žil útočících příšer nevytekla ani kapka horké, rudé krve. Náhle se za jeho zády ozvalo táhlé, pronikavé volání. N'Longa. Vysoký hlas -jediný zvuk, který se ozýval kromě úderů dopadající muškety a třeskotu praskajících kostí - zazněl čistě a jasně.

Vlna upírů dosáhla ke Kaneovým nohám a začala ho stahovat dolů. Ostré drápy se mu zaryly do těla a hrubé rty přilnuly ke krvácejícím ránám. Setřásl ze sebe útočníky, poškrábaný a zalitý krví a dál rozdával rány kolbou muškety. Ale vlna se kolem něj znovu srazila a stáhla ho na zem.

To je konec, pomyslel si, ale v tu chvíli sevření útočících tel povolilo. Zhlédl nad sebou modrou oblohu, která byla plná rychlých úderů těžkých křídel. Uvolněný, útočníky oslepený a zuřivý vyskočil, připraven k dalšímu souboji. Ale překvapeně se zastavil. Horda upírů prchala dolů úbočím a nad hlavami se jim vznášeli obří supi, kteří na ně úporně útočili. Dopadali jim na ramena, vytrhávali jim z těl pláty mrtvého masa a požírali zástupy uprchlíků za pochodu.

Kane se šíleně zasmál.

"Můžete se stavět lidem i Bohu, ale supy neoklamete, vy satanovi synové. Ti bez potíží odliší mrtvé maso od živého!"

N'Longa stál nehybně, jako prorok na vrcholu hory. Obrovští černí ptáci se kolem něj vznášeli a kroužili. Rozepjaté paže se vlnily a pisklavý hlas se nesl ozvěnou mezi pohořím. Z nebes klesala další hejna supů... Supi! Měli konečně svou hostinu, na kterou tak dlouho čekali. Nebe jimi potemnělo, slunce se skrylo a celou krajinu pokryl neobvyklý stín. Supové se rozdělili na dlouhé, vlnící se zástupy, které se nořily do hloubi jeskyní s pleskotem křídel a klepáním zobáků. Jejich drápy trhaly těla d'ábelských příšer vynořujících se z jeskyň.

Všichni upíři začali utíkat k městu. Osud, před kterým před věky unikali, je začal dostihovat a jejich poslední naděje byly mohutné zdi města, které je tak dlouho chránily před útoky zoufalých lidí. Pod rozpadávajícími se stropy chtěli nalézt poslední skrýš. N'Longa se při pohledu na proud uprchlíků vlévající se do města hlasitě zasmál a skály mu odpověděly ozvěnou.

Když poslední uprchlíci zmizeli za zdmi, ptáci zůstali nad vymřelým městem, po celých stovkách sedali na zdi a ostříli si zobáky a drápy na věžích.

N'Longa udeřil křemenem o ocílku u hromádky suchého listí, které si přinesl sebou. Hromádka bleskově vzplála, čaroděj se rychle narovnal a vrhl ohnivou střelu do kotliny. Dopadla jako meteor na plošinu dole. Vysoká tráva v kotlině okamžitě vzplanula.

Z vymřelého města, které jim spočívalo u nohou, se jako hustá mlha v neviditelných kotoučích vznesl do vzduchu strach. Kane se ponuře usmál.

"Slunce dobře vysušilo trávu," řekl. "V tomto roce bylo ještě méně dešťů než jiná léta o té době. Bude dobře hořet."

Plamen se jako šarlatový had rozléval po suché trávě. Pohlcoval stále větší prostor. Kane, stojící vysoko nad plošinou, skoro fyzicky cítil vyděšené pohledy rudých očí, které je pozorovaly. Šarlatový vír dosáhl hradby a jakoby couvnul, aby je mohl obejít kolem. Supi se s těžkým lopotem křídel a žalostným křikem vznesli do vzduchu. Plamen se po závanu větru vznesl do výše a vyplázl dlouhý červený jazyk podél kamenné zdi. Město bylo ze všech stran obklíčeno mohutnou barikádou ohně. Ke dvěma mužům, kteří vše pozorovali seshora, dolehl hluk požáru. Plameny se dostaly na druhou stranu hradeb a začaly bleskově hltat trávu v ulicích. Vlna požáru se rozšiřovala s děsivou rychlostí. Pruhy ohně zalévaly ulice i budovy a skrze tuto víjící se šarlatovou mlhu postřehli Kane s N'Longou stovky temných postav běžajících a válejících se, aby nakonec zmizely v červeném klubku ohně. Povětrí bylo naplněno odporným zápachem páleného, hnijícího masa.

Kane s úlekem sledoval údolí. Bylo to opravdové peklo na zemi. Jako v noční můře měl před sebou řvoucí obrovský rudý kotel, kde černý hmyz bojoval se svým osudem a umíral. Plameny už sahaly do výše několika desítek metrů, když se nad ně vznesl nelidský vřesk, výkřik z nepojmenovatelných propastí kosmu, jakoby některý z upírů ze sebe těsně před smrtí strhnul pouta mlčení, která ho po staletí vázala. Vřesk se vznesl vysoko do vzduchu a byl posledním, smrtelným výkřikem své rasy.

Plameny dost rychle klesly. Požár byl krátký a bleskový. Planina teď vypadala jako černá skvrna a

město se podobalo beztvaré hromadě kouřících, rozpadávajících se kamenů. Nebylo vidět jediné tělo, jedinou kost. Nad tím vším se vznášelo obrovité černé hejno supů, ale i to už začalo řídnout. Kane pohlížel teskně na čistou modrou oblohu. Pohled mu připomněl silný, přímořský vítr, který rozfoukal mlhu hrůzy. Odkudsi z dále se ozval přitlumený, nevýrazný lví řev. Supi se vraceli do svých hnízdišť v neuspořádaných černých kolonách.

5. Bratrství je potvrzeno

Kane došel ke vchodu do jeskyně, ve které bezpečně, tak jak to čaroděj slíbil, odpočívala Zunna. Oděv na Puritánovi visel v cárech, paže a prsa měl pokryta vrstvou zaschlé krve, ale žádná vážně zranění ve smrtelném souboji na skále neutrpěl.

"Jsme mocní lidé," prohlásil N'Longa s hlubokým přesvědčením. "Město upírů už bude mrtvé, to je jisté. Žádný chodící mrtvý se už v těchto horách neobjeví."

"Nerozumím," ozval se Kane, opíraje si bradu o ruku. "Řekni mi, N'Longo, jak jsi to dokázal. Jak jsi se mnou rozmlouval ve spaní, jak se ti podařilo vstoupit do Kranova těla a jak se ti podařilo přivolat tolik supů?"

"Můj pokrevní bratře," odpověděl N'Longa a přešel z lámané angličtiny do dialektu říčních plemen, které Kane také ovládal. "Jsem tak starý, že kdybych ti prozradil svůj věk, nazval bys mě lhářem. Celý život jsem studoval magii, sedě z počátku u nohou mocných čarodějů jihu a východu. Pak jsem nějakou dobu sloužil bílému pánovi a tam jsem se naučil ještě víc. Ty si, bratře, představuješ, že se mi celá ta léta povede zkrátit do jednoho okamžiku a vysvětlit ti srozumitelně to, co jsem se učil celý život? Nedovedl bych ti vysvětlit ani to, jak se upírům dařilo uchránit těla před rozkladem požíváním lidských duší. Když usínám, můj duch se vznáší vysoko nad džunglí a řekou, aby si mohl rozprávět s jinými duchy mých spících přátel. V kouzelné holi, kterou jsem ti dal, je zakleta mocná magie, magie mající původ ve Staré Zemi, která přitahuje mého ducha stejně silně, jako magnet bílých lidí přitahuje kov."

Kane mlčel, poprvé pozoroval v lesklých N'Longových očích něco značně hlubšího a mocnějšího, než jen přísný pohled afrického čaroděje. Zdálo se mu, že hledí do vševidoucích magických očí jakéhosi zapomenutého proroka minulosti.

"Promluvil jsem k tobě ve snu," pokračoval N'Longa. "Pak jsem seslal na duše Zunny a Krana hluboký spánek a přenesl je do vzdáleného, temného kraje, ze kterého se zakrátko vrátí a nic si nebudou pamatovat. Všechno se musí magii pokorit, bratře, zvířata i ptáci musí poslouchat hlas svého pána. Dlouho jsem studoval vůdů, kouzla supů, proto mi létající lidé, když jsem je zavola, nemohli neodpovědět. To všechno znám, sám jsem jenom součástí, ale jak bych ti to mohl vysvětlit, pokrevní bratře. Jsi mocný bojovník, ale na stezkách magie jsi jako malé ztracené dítě. Já jsem se učil řadu let a nemohu tak rychle předat tolik svých znalostí, abys porozuměl. Pro tebe, příteli, magie znamená pouze zlou moc. Ale kdyby byla magie vždycky zlá, nepřál bych si ponechat to skvělé mladé tělo místo mého starého, zničeného životem? Ale Kran se bezpečně vrátí do své tělesné schránky. Ponechej si magickou hůl, bratře. Jsou v ní uvězněny mocné síly proti upírům, hadům a zlým silám. Já se teď vrátím do vesnice na pobřeží, kde odpočívá mé tělo. A co bude s tebou, pokrevní bratře?"

N'Longa pokynul hlavou a napřáhl ruku. Kane ji stiskl. Z čarodějovy tváře se vytratil výraz mystického napětí a oči se jakoby s jedovatou ironií chytrácky zableskly.

"Ted odejdu, pokrevní bratře," řekl čaroděj, vracaje se ke svému milovanému nářečí, na něž byl pyšnější než na všechny své kousky. "Dávej na sebe pozor... Braň se, aby džungle nepohltila tvé kosti. A nezapomeň na magickou hůl, bratře! Ano, ano, bratrství bylo potvrzeno!"

Uleh na písek a Kane s údivem pozoroval, že se N'Longovy rysy začínají z Kranovy tváře vytrácet. Jeho tělo se líně pohnulo. Daleko, na Pobřeží Otroků, se muselo tělo starého N'Longy otřást a pohnout úplně stejně v čarodějově chýši, jako kdyby se probouzelo z hlubokého snu. Kane se otřásl.

Kran usedl, zív, protáhl a usmál se. Vedle něj se posadila Zunna, protírajíc si oči.

"Museli jsme si zdřímnout, pane," řekl Kran hlasem plným lítosti.

